

føjelser bør begrænses til tilfælde af monopolagtig karakter, det vil som ovenfor sagt sige i de tilfælde, hvor forholdene i forvejen omfattes af anmeldelsespligten.

Derimod mener vi, at tilfældene 3)—5) ikke i sig selv giver anledning til anvendelse af disse beføjelser.

At adgangen til at etablere nye virksomheder i en branche er begrænset, siger i sig selv intet om, at der er grund til at skride ind. Det er dog et anerkendt forhold, at konkurrencen mellem få store virksomheder kan være stærkere end i brancher med mange udøvere.

Kun forsåvidt forholdene indenfor vedkommende branche derfor kan henføres til det område, der dækkes af den nugældende § 6, stk. 1, bør der være adgang til indskriden, men det betyder på den anden side, at der ikke kræves en speciel regel gældende for tilfælde, hvor adgangen til at etablere nye virksomheder er begrænset.

Punkt 4 må vi ligeledes nedlægge indsigelse imod, idet det bærer tydeligt præg af en restriktionsmentalitet, og praksis idag viser også, at en sådan beføjelse skulle være ganske overflødig.

På side 7 i betænkningen udtaler kommissionen, at „for at et marked eller en branche kan siges i almindelighed at være præget af aktiv konkurrence, behøver der ikke nødvendigvis at foregå aktive konkurrencehandlinger hele tiden“.

Denne ytrings sandhed og rigtigheden af den følgende sætning i betænkningen erkendes af enhver erhvervsdrivende.

Til gengæld vil enhver, der har kendskab til det praktiske erhvervsliv, også pure afvise muligheden for myndigheder eller andre til at skelne denne situation fra den under punkt 5 beskrevne eller den, der forskellige steder i betænkningen beskrives som „neutraliseret“ konkurrence.

Om mulighederne for og berettigelsen af at skride ind overfor sådanne tilstande henvises iøvrigt til de foranstående bemærkninger om den nugældende lovs § 10, stk. 2.

Vi skal derfor resumere vort standpunkt til *lovens hovedbestemmelser* således:

a) at bestemmelserne kun kommer til at tage sigte på samme område, som dækkes ved den nugældende lovs § 6, stk. 1.

b) at Priskontrolrådet i tilfælde af en pris-aftale får pålæg om primært kun at regulere priserne.

c) at de kommende bestemmelser helt renses for elementer fra den ekstraordinære prislovgivning, først og fremmest den nugældende lovs § 10.

Vedr. den gældende lovs § 6, stk. 4.

I betænkningens afsnit 69 finder vi en udmærket argumentation for, at bestemmelsen i § 6, stk. 4, udgår.

Til denne argumentation kan vi iøvrigt føje, at prismyndighederne ikke uden bogstavelig talt at sidde i ledelsen af vedkommende virksomheder vil have mulighed for at tage stilling til de små prisændringer, der kan være tale om under normale, rolige forhold.

Prismyndighedernes ønske om at bevare reglen begrundes så svagt, at vi tør håbe, at handelsministeren ikke ville stille forslag om denne regels bevarelse, idet dette ikke vil være berettiget ud fra en afvejning af, hvad der kan opnås ved den, mod den administration, reglen betinger.

Vedr. reglerne om anmeldelsespligt.

Fra Provinshandelskammerets side kan vi helt tilslutte os den lempelse af reglerne om anmeldelsespligt, som kommissionen foreslår, og hvorefter pligten til anmeldelse på de pågældendes eget initiativ begrænses til aftaler, vedtagelser og bruttoprisbestemmelser, medens andre konkurrenceregulerende bestemmelser samt enkeltvirksomheder og sammenslutninger først skal anmeldes, når myndighederne i det enkelte tilfælde har fremsat krav om anmeldelse.

Når der i ovennævnte er anført bruttoprisbestemmelser, forstås vi dette således, at det i overensstemmelse med kommissionens terminologi kun drejer sig om „enproducenters“ bestemmelser om bruttopriser.

Da rent vejledende bruttopriser imidlertid ikke kan siges at være „bestemmelser“ af denne art, går vi ud fra, at disse ikke skal anmeldes (jfr. også den sontring kommissionen drager mellem bindende bruttopriser og vejledende bruttopriser i forslaget om forudgående godkendelse), og vi foreslår derfor, at disse udtrykkeligt undtages fra anmeldelsespligten.